

Peter Handke

Haszontalan halálnemek

Mikor magamban megfogadom, hogy vakon belépek
a liftaknába- de a felvonó pont ott van: elvesztettem a fogadást?
Sétálok ősszel az erdőben, arra számítok, hogy
történik valami — de a hajtóvadászatnak már vége: mire számítottam?
Összeszedem magam és átmegyek az úttesten — de
a járművek elmennek mellettem: mi értelme volt összeszednem magam?

Ha a hentesüzletben vagyok, nem rám sújt le a bárd.
Ha a villanydróthoz nyúlok, gumitalpú cipő van rajtam.
Ha kihajolok az ablakon, túl magas a korlát.
Ha megbotlom, közel a földhöz botlom meg.
Ha elesem, szerencsésen esem.
Ha emelvényre állok, a korhadt deszkát már kiszedték alólam.
Ha lőfegyverrel játszom, túl nyugodtak az ujjaim.
Ha kígyóra lépek, a kígyó már dőglött.

Nem használ az sem, ha leforrázom magam — az egész csak álom.
Ha megesznek a kannibálok, sem esik bántódásom -csak egy humoros történet
szereplője vagyok.
Helyzetemen semmit sem változtat, ha leharapja
a fejem egy gorilla- csak egy mesehős vagyok.

Mikor a kötőtű haszontalan áll a gyapjúgombolyagba szűrva,
mikor a borotvapenge haszontlan hever a mosdókagyló mellett,

mikor az utca kövezetére pillantva haszontalan a mélység alattam,
mikor a teherautó haszontalan ütközik a falnak,
mikor a hűtőszekrény ajtaja haszontalan csapódik be,
mikor a halálos adag haszontalan áll a szekrényben
mikor másvalahol haszontalan tombol halálos hideg
mikor másvalahol haszontalan ég le a tűz,
mikor a sziklákat valahol máshol törik fel,
mikor akik ölhetnek valahol máshol másokat ölnek,
mikor akik nem ölhetnek valahol máshol másokat ölnek meg,
mikor mások akik ölhetnek valahol máshol más halálrítéltket
ölnek és mikor valahol máshol más halálraítéltket másvalakik
akik ölhetnek ölnek meg,
mikor
éles kések,
fejszecsapások,
gamma-sugarak
durva kövek
száguldó vonatok,
úthengerek,
gleccserhasadékok,
forgó propellerek,
mocsarak,
mérges gombák,
mérgező penészek,
veszedelmes bogarak a banánon,
felolvadt fémek,
aknamezők,
forró szurok,
ömlő gáz,
mélyvíz,
haszontalanok,

itt állok, a helyemen,
egy lépésnyire a banánhéjtól,
néhány lépésnyire a forgó propellertől,
több lépésnyire a karó hegyétől,
mit majd a földbe szúrnak,
még több lépésnyire a mellettem heverő
levélnyitó életétől,
legtöbb lépésnyire az üres liftaknától -

és nem szívom be a levegőt
és nem fújom ki a levegőt
és helyemről nem mozdulok.

*fordította:
Kálmán Judit)*